

af befolkningen i Angola, og sikkerhedsrådet om at være opmærksom på Angola-spørgsmålet.

Debatten.

Den portugisiske repræsentant afviste under debatten FNs kompetence til at beskæftige sig med Angola-spørgsmålet og udtalte, at situationen i Angola bestod i opretholdelse af lov og orden i en lille del af området, hvor terrorister havde fremkaldt uro. Han afviste anklagerne for undertrykkelse, idet han udtalte, at det var vanskeligt at tro, at en troppestyrke bestående af 8 000 mand af forskellig race skulle kunne „undertvinge“ de angolesiske folkeslag. Situationen i Angola var normaliseret og freden genoprettet i de områder, hvor uroligheder havde fundet sted.

Selv om der især fra afrikanske deltagere i debatten kom en kraftig kritik af Portugals fremgangsmåde i Angola til udtryk — repræsentanten for Congo (Brazzaville) udtalte således bl. a., at Portugal drev en kamoufleret racepolitik i Angola, som var farligere end Sydafrikas åbenlyse *apartheid* — var holdningen, som det fremgår af afstemningsresultaterne, i det store og hele moderat og medførte, at tanken om sanktioner, som fremsattes fra østlandenes side, ikke fik forsamlingens tilslutning.

Gennemgående udtalte de mange deltagere i debatten sig for nødvendigheden af, at FN så snart som muligt tilfredsstillede det angolesiske folks berettigede forventninger, og opfordrede Portugal til at medvirke hertil og at opgive sin vægring ved at anerkende Angola som et ikke-selvstyrende område. Burmas repræsentant udtalte, at fredelig forhandling måtte foretrækkes fremfor en anvendelse af magt, som ville føre til blodsudgydelse, men ikke til opnåelse af resultater.

Den norske repræsentant udtalte, at de 44 landes resolution som helhed var udtryk for en konstruktiv fremgangsmåde. Forsamlingen skulle i sine rekommandationer tage i betragtning, at dens opgave var at igangsætte en fredelig, men hurtig udvikling henimod selvbestemmelse, og i denne forbindelse var den portugisiske regerings medvirken af væsentlig betydning. Den norske regering, sagde han, rettede en direkte og indtrængende opfordring til Por-

tugal om at give befolkningen i Angola selvbestemmelsesret i FN-pagtens ånd og i overensstemmelse med kolonideklarationen af 1960.

Komiteen om kolonideklarationen.

Den 23. januar 1962 tog generalforsamlingen til efterretning, at præsidenten havde udpeget følgende medlemsstater til særudvalget på 17 medlemmer, som i henhold til resolution 1654 (XVI) af 27. november 1961 skal have indseende med iværksættelsen af deklarationen af 1960 om kolonifrigørelsen:

Australien, Cambodien, Etiopien, Indien, Italien, Madagaskar, Mali, Polen, Syrien, Tanganyika, Tunis, USSR, Storbritannien, USA, Uruguay, Venezuela og Jugoslavien.

Cubas klage.

(Dagsordenens punkt 78).

I. komité (politiske og sikkerhedsspørgsmål) påbegyndte først i februar behandlingen af dagsordenepunktet om Cubas klage mod De Forenede Stater, der indeholdes i en note fra den cubanske regering. Heri påstod denne bl. a., at De Forenede Stater planlagde „væbnet aggression“ imod Cuba, og generalforsamlingen anmodedes om at træffe foranstaltninger til at forhindre, at de amerikanske planer modnedes.

Resolutioner.

Generalforsamlingen vedtog ikke nogen resolution om dette spørgsmål.

(1) Et af Tjcekoslovakiet og Rumænien i komiteen fremsat resolutionsforslag blev afvist ved to delafstemninger. Forslagets første, operative paragraf gik ud på, at generalforsamlingen indtrængende skulle anmode De Forenede Stater om at ophøre med indblanding i republikken Cubas indre forhold og med alle handlinger, som var rettet imod Cubas territoriale integritet og politiske uafhængighed. Dette nedstemtes af komiteen med 11 stemmer for, 50 imod og 39 abstentions.

Den andel del af resolutionsforslaget gik ud på, at generalforsamlingen skulle opfordre De Forenede Staters og Cubas regeringer til at ordne deres mellemværender med fredelige midler, gennem forhandling og uden magtanvendelse. Dette nedstemtes